

Sygn. akt III CZ 28/07

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący)

SSN Henryk Pietrkowski (sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa B.R.

przeciwko I.S.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

po rozpoznaniu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu niejawnym

w dniu 22 sierpnia 2007 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 28 lutego 2007 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 28 lutego 2007 r. ustalił, że wartością przedmiotu zaskarżenia we wniesionej przez powoda skardze kasacyjnej jest kwota 47.490 zł, nie zaś wskazana przez skarżącego kwota 106.050 zł oraz skargę kasacyjną jako niedopuszczalną odrzucił. Rozstrzygnięcie powyższe uzasadnione zostało stwierdzeniem, iż zarówno w pozwie, jak i w apelacji, którą wniósł zawodowy pełnomocnik powoda wartość odpowiednio przedmiotu sporu oraz przedmiotu zaskarżenia określona została kwotą 47.490 zł, ona zatem wyznacza wartość przedmiotu zaskarżenia także w skardze kasacyjnej od wyroku oddalającego apelację od wyroku oddalającego powództwo o zobowiązanie pozwanej do złożenia oświadczenia woli przenoszącego na rzecz powoda własność udziału $\frac{1}{2}$ części we współwłasności nieruchomości. Skoro wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa od kwoty 50.000 zł, która w sprawach o prawa majątkowe wyznacza dolną granicę wartości zaskarżenia, decydującą o dopuszczalności skargi kasacyjnej, należało ją, jako niedopuszczalną odrzucić.

W zażaleniu powód zarzucił, że skoro Sąd Okręgowy „badał wartość przedmiotu zaskarżenia w trybie art. 25 § 1 k.p.c., to powinien przy określaniu wartości przedmiotu zaskarżenia (faktycznej wartości przedmiotu sporu) kierować się dyrektywami art. 19 i nast. k.p.c.”. Doprowadziłoby to ustalenia faktycznej wartości żądań powoda wobec pozwanej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym odpowiednie stosowanie - dla oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia - art. 19-23 k.p.c., nie może uzasadniać ponownego ustalania tej wartości. (por. orzeczenia SN z dnia 17.VII.1997 r., III CKN 135/97, z dnia 14.XI.1997 r., III CZ 82/97, z dnia 19.VI.1997 r., III CZ 25/97, opubl. w OSNC 1997, z. 10, poz. 162). W ostatnim z wymienionych orzeczeń Sąd Najwyższy podniósł, iż tożsamość zakresu rozstrzygnięcia kwestionowanego w apelacji i w kasacji wyłącza dopuszczalność oznaczenia w kasacji „wartości przedmiotu zaskarżenia”

w kwocie innej niż poprzednio w apelacji. Podzielając argumentację przytoczoną w ostatnim z wymienionych orzeczeń, podnieść należy, iż przepisy o podawaniu lub oznaczeniu wartości przedmiotu wszczynanego sporu są skonstruowane z wyraźnym uwzględnieniem specyfiki warunków formalnych pozwu i okresu wszczęcia sporu (por. zasady zawarte w art. 19 § 2, art. 25 § 2 *in fine* i art. 26 k.p.c.). Według zgodnego, poczynając od okresu przedwojennego, stanowiska doktryny i orzecznictwa, przyjmowano, że odesłanie to nie pozwala na samodzielne, niezależne od ustalonej wartości przedmiotu sporu, wskazanie w kasacji (aktualnie w skardze kasacyjnej) wartości przedmiotu zaskarżenia, z uwzględnieniem aktualnych cen, zmienionej wysokości świadczeń okresowych, podwyższonego czynszu najmu lub dzierżawy, itp. Z przepisów odpowiadających obecnemu art. 25 i 26 k.p.c. wyprowadzono regułę utrwalenia nie zakwestionowanej przez pozwanego lub nie sprawdzonej przez sąd wartości przedmiotu sporu na okres całego postępowania we wszystkich instancjach. Stanowisko takie wyraźnie uwzględniało również występujące zjawiska inflacyjne. Oznacza to, że możliwość odpowiedniego zastosowania do oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia, zarówno w apelacji, jak i w skardze kasacyjnej „Przepisów o wartości przedmiotu sporu” musi być - wbrew zarzutom podniesionym w zażaleniu - sprowadzona do tego, że w razie zaskarżenia w całości orzeczenia rozstrzygającym o całym przedmiocie sporu, jako wartość przedmiotu zaskarżenia należy podać jego wartość ustaloną w sądzie pierwszej instancji. Nie można natomiast odesłania tego rozumieć jako uprawnienia do ponownego oznaczania wartości przedmiotu zaskarżenia na użytek postępowania kasacyjnego, według reguł z art. 19 i nast. k.p.c., w sposób prowadzący do podwyższenia ustalonej już wartości przedmiotu sporu.

Niedopuszczalność interpretacji przepisów dotyczących wartości przedmiotu zaskarżenia ujawnia się wyraźnie - jak w niniejszej sprawie - wówczas, gdy ustalona już była nie tylko wartość przedmiotu sporu, ale i wartość przedmiotu zaskarżenia. Profesjonalny pełnomocnik powoda wartość tę oznaczył w apelacji kwotą 47.490 zł. Podana zatem w skardze kasacyjnej kwota 106.050 zł nie może być przyjęta jako wartość przedmiotu zaskarżenia.

Dodać należy, że skarżący błędnie zakłada, że Sąd Okręgowy na podstawie art. 25 k.p.c. ponownie zbadał wartość przedmiotu sporu. Sąd Okręgowy jedynie wskazał, że podana w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia jest wadliwa, bowiem nie odpowiada ustalonej i nie podlegającej badaniu w toku postępowania wartości przedmiotu sporu (art. 26 k.p.c.).

Z powyższych względów zażalenie jako bezzasadne należało oddalić (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).